

#1 Internationale Bestsellerauteur

Gesloten hart

Het gevaar
van overgave...

SYLVIA DAY

Over het boek

Isabel Pelham en Gerard Faulkner vormen het meest schaamteloze en besproken echtpaar van Londen en zijn aan elkaar gewaagd in hun lusten, minnaars en minnaressen, scherpe verstand, provocatieve reputaties en hun weigering om verliefd te worden op elkaar. Hun huwelijk is een schijnvertoning, maar de waarheid is dat ze hun hart proberen te beschermen, angstig om zich aan elkaar over te geven. Dan gebeurt er iets waardoor ze gescheiden worden. Nu, vier jaar later, komt Gerard thuis, terug naar Isabel. De zorgeloze, flirtende jongeman heeft plaats gemaakt voor een machtige en onweerstaanbare man. Dit is niet de man die ze getrouwd is, maar wel de man die haar gesloten hart alsnog zou kunnen veroveren...

Over de auteur

Sylvia Day is de #1 New York Times- en internationale bestseller-auteur van meer dan twintig romans. Haar boeken verschijnen in veertig landen en wereldwijd zijn er meer dan 12 miljoen exemplaren van verkocht. Ze is een #1 bestsellerauteur in twintig landen, favoriet bij lezers van allerlei genres. Haar boeken werden verkozen tot Amazon's Best of the Year in romantiek, ze werd genomineerd voor de Goodreads Choice Award voor beste auteur en tot tweemaal toe genomineerd voor de prestigieuze Romance Writers of America's RITA Award. Volg de auteur op sylviaday.com, [facebook.com/authorsylviaday](https://www.facebook.com/authorsylviaday) en twitter.com/sylday.

Van dezelfde auteur

Verslaafd aan jou
Begeerd door jou
Verbonden met jou
Zondig hart

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sylvia Day

Gesloten hart

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Stranger I Married

Copyright © 2007, 2009 by Sylvia Day

Vertaling

Marieke Groot en Sander Brink, Grootenbrink Vertalingen

Omslagbeeld

© Masterfile/Robert Karpa

Bewerking Nederlands omslag

Bram van Baal

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0440 0

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Dit boek is dankbaar opgedragen aan de Godin van het Uitgeven, Kate Duffy. Er zijn diverse redenen waarom ik haar fantasistisch vind, van de grote dingen als dat ze de eerste uitgever was die mijn werk aankocht, tot de kleinere (maar niet minder belangrijke) dingen als dat ze gul is met haar complimenten.

Kate,

Wat heb ik een geluk dat ik voor jou schrijf.

Jouw enthousiasme voor het werk dat we samen doen, is een geweldig geschenk. Ik ben elke dag weer dankbaar dat ik je meteen aan het begin van mijn carrière heb gevonden. Je hebt me zoveel geleerd en me zoveel kansen gegeven om te groeien. Door jou kan ik de verhalen van mijn hart schrijven, en je hebt me laten zien hoe geweldig de relatie tussen auteur en uitgever kan zijn.

Ontzettend bedankt.

Sylvia

Proloog

Londen, 1815

‘Ben je echt van plan de minnares van je beste vriend te stelen?’

Gerard Faulkner, de zesde markies van Grayson, hield zijn ogen gericht op de vrouw in kwestie en glimlachte. Wie hem goed kende, kende ook die blik en wat voor verdorvens hij nu weer voorspelde. ‘Nou en of.’

‘Schandelijk,’ mompelde Bartley. ‘Dat is zelfs voor jou te laag, Gray. Is het niet genoeg om Sinclair te bedriegen? Je weet wat Markham voor Pel voelt. Hij is smoorverliefd op haar.’

Gray bestudeerde Lady Pelham met het oog van een kenner. Het leed geen twijfel dat ze geschikt was voor zijn behoeftes. Ze was beeldschoon en ze werd omringd door schandalen. Hij had geen betere echtgenote kunnen bedenken om zijn moeder te ergeren. Pel, zoals ze liefkozend werd genoemd, was van gemiddelde lengte, maar ze had verbluffende rondingen en ze was ervoor gemaakt om een man te behagen. De weduwe van de graaf van Pelham, met haar kastanjebruine haar, had een schaamteloze wellustigheid die verslavend was. Althans, zo wilde het gerucht. Haar voormalige minnaar, Lord Pearson, had een langdurige inzinking gehad nadat zij de affaire tussen hen had beëindigd.

Gerard kon wel zien waarom een man zou rouwen als ze zich van hem afkeerde. Onder het stralende licht van de enorme kroonluchters schitterde Isabel Pelham als een kostbaar sieraad: prijzig, maar elke shilling waard.

Hij keek toe hoe ze glimlachend naar Markham opkeek met

een brede welving van haar lippen, lippen die te vol werden geacht voor een traditionele schoonheid, maar die precies mollig genoeg waren om de pik van een man te omringen. Door de hele kamer waren begerige ogen op haar gericht, van mannen die hoopten dat er een dag zou komen dat ze die sherrykleurige ogen op hen zou richten, en misschien een van hen zou uitkiezen als haar volgende minnaar. Voor Gerard was hun verlangen verachtelijk. De vrouw was extreem kieskeurig en ze hield haar minnaars jarenlang aan. Ze had Markham nu al bijna twee jaar aan de leiband en ze gaf geen enkele blijk dat ze haar interesse begon te verliezen.

Maar die interesse strekte zich niet uit tot het huwelijk.

Bij de weinige gelegenheden dat de burggraaf om haar hand had gesmeekt, had ze hem afgewezen en verklaard dat ze geen interesse had om voor de tweede keer te trouwen. Gray had echter geen enkele twijfel dat hij haar wat dat betreft op andere gedachten kon brengen.

‘Kalm aan, Bartley,’ mompelde hij. ‘Het komt allemaal wel goed. Vertrouw me maar.’

‘Jij bent niet te vertrouwen.’

‘Je kunt erop vertrouwen dat ik je vijfhonderd pond geef als je Markham bij Pel weghaalt en meeneemt naar de kaartkamer.’

‘Goed dan.’ Bartley rechte zijn rug en trok zijn vest recht, maar met geen van die handelingen kon hij zijn uitdijende taille verbergen. ‘Ik sta tot uw dienst.’

Grijnzend maakte Gerard een lichte buiging naar zijn hebbelijke kennis die naar rechts liep, terwijl hijzelf naar links ging. Hij kuierde ongehaast langs de zijkant van de balzaal terwijl hij onderweg was naar het voornaamste doelwit van zijn plan. De weg erheen was moeizaam, want hij werd voortdurend aangehouden door het ene moeder-debutantekoppel na het andere. De meeste medevrijgezellen die op dezelfde manier werden lastiggevallen, grimasten van ergernis, maar Gerard stond al net zo bekend om zijn overdaad aan charme als om zijn voorliefde voor kattenkwaad. Dus flirtte hij schandelijk, hij kuste vrijelijk

handen en liet iedere vrouw achter in de stellige zekerheid dat hij haar binnenkort met een formeel aanzoek zou bezoeken.

Door af en toe een blik te werpen op Markham had hij precies in de gaten op welk moment Bartley hem weglakte, en hij stak op dat moment met doelgerichte passen de afstand over die hen scheidde. Hij drukte Pels gehandschoende hand aan zijn lippen voordat de gebruikelijke horde gretige bewonderaars haar kon omringen.

Toen hij zijn hoofd optilde, zag hij dat haar ogen naar hem lachten. 'Tjonge, Lord Grayson. Een vrouw moet zich wel geleid voelen door zo'n doelbewuste toenadering.'

'Lieflijke Isabel, je schoonheid trok me aan als een brandende kaars een nachtvlinder.' Hij legde haar hand om zijn onderarm en leidde haar weg voor een wandeling om de dansvloer.

'Ik neem aan dat je even wilde vluchten voor de ambitieuze moeders?' vroeg ze met haar hese stem. 'Ik ben bang dat zelfs het feit dat je met mij omgaat niet genoeg zal zijn om je minder aantrekkelijk te maken. Je zult nog eens de dood van een van deze arme meisjes betekenen.'

Gerard slaakte een diepe zucht van voldoening, waardoor zijn zintuigen werden overspoeld door haar weelderige geur van een of andere exotische bloem. Ze zouden het prima met elkaar kunnen vinden, wist hij. Hij had haar goed leren kennen in de jaren dat ze met Markham was, en hij had haar altijd ontzettend gemogen. 'Ik ben het met je eens. Geen van deze vrouwen voldoet.'

Pel haalde delicaat haar blote schouders op. Haar bleke huid stak prachtig af tegen haar donkerblauwe japon en haar collier van saffieren. 'Je bent nog jong, Grayson. Als je zo oud bent als ik zul je misschien genoeg tot bedaren zijn gekomen om je bruid niet de hele tijd lastig te vallen met je lusten.'

'Of ik kan met een rijpe vrouw trouwen en me de moeite besparen om mijn gewoontes te veranderen.'

Ze trok een perfect gevormde wenkbrauw op en zei: 'Dit gesprek leidt zeker ergens toe, *my lord*?'

‘Ik wil jou, Pel,’ zei hij zacht. ‘Ik verlang wanhopig naar je. Alleen een affaire is niet genoeg. Een huwelijk daarentegen zou een aardige oplossing zijn.’

Een zacht, omfloerst gelach steeg op in de lucht tussen hen in. ‘O, Gray. Ik ben echt dol op je humor, weet je. Het is niet eenvoudig om een man te vinden die zo heerlijk schaamteloos is in zijn verdorvenheid.’

‘En het is betreurenswaardig lastig om een wezen te vinden dat zo openlijk seksueel is als jij, mijn lieve Isabel. Ik ben bang dat je tamelijk uniek bent, en derhalve niet te vervangen voor mijn behoeftes.’

Ze wierp van opzij een blik op hem. ‘Ik had de indruk dat je die actrice eropna hield, die knappe die altijd haar tekst vergeet.’

Gerard glimlachte. ‘Ja, dat klopt. Helemaal.’ Anne kon nog niet acteren als haar leven ervan afhing. Haar talenten lagen in andere, eerder vleselijke activiteiten.

‘En eerlijk gezegd, Gray, ben je te jong voor me. Ik ben zesentwintig, weet je. En jij bent...’ Ze nam hem met samengeknepen ogen op. ‘Nou ja, je bent absoluut verrukkelijk, maar...’

‘Ik ben tweeëntwintig en ik zou geen moeite hebben je te berijden, Pel. Daar hoeft je niet aan te twijfelen. Je hebt het evenwel niet goed begrepen. Ik heb een minnares. Twee, in feite, en jij hebt Markham...’

‘Ja, en ik ben nog bepaald niet klaar met hem.’

‘Hou hem maar, ik heb er niets op tegen.’

‘Ik ben blij dat ik je goedkeuring heb,’ zei ze droogjes, en toen lachte ze weer, een geluid waarvan Gray altijd al had genoten. ‘Je lijkt wel gek geworden.’

‘Op jou, Pel, absoluut. Dat ben ik al vanaf het begin.’

‘Maar je hebt geen behoefte om met me naar bed te gaan.’

Hij keek naar haar met puur mannelijke waardering en nam de rijpe bolling van haar borsten boven het laag uitgesneden lijfje in zich op. ‘Dat heb ik niet gezegd. Je bent een prachtige vrouw, en ik ben een amoreus aangelegde man. Echter, aange-

zien we met elkaar verbonden zullen worden, is de vraag wanneer we met elkaar in bed zullen belanden irrelevant, toch? We zullen ons hele leven hebben om die sprong te wagen, als we besluiten dat het voor ons beiden plezierig zou zijn.'

'Ben je aangeschoten?' vroeg ze fronsend.

'Nee, Isabel.'

Pel bleef staan en dwong daarmee hem ook te blijven staan. Ze staaarde naar hem omhoog en schudde toen haar hoofd. 'Als je het echt meent...'

'Daar ben je!' riep een stem achter hen.

Gerard slikte een vloek in bij het geluid van Markhams stem, maar hij draaide zich naar zijn vriend om met een achteloze glimlach. Isabels gelaatsuitdrukking was al even onschuldig. Ze was echt perfect.

'Ik moet je bedanken dat je de gieren op afstand hebt gehouden, Gray,' zei Markham joviaal, en zijn knappe gezicht lichtte op van plezier toen hij zijn minnares in het oog kreeg. 'Ik werd voor een moment afgeleid door iets wat niet de moeite waard bleek.'

Terwijl hij Pels hand met een zwierig gebaar losliet, zei Gerard: 'Waar heb je anders vrienden voor?'

'Waar ben je geweest?' gromde Gerard een paar uur later, toen een gestalte met een kap over het hoofd zijn slaapkamer binnenkwam. Hij hield op met heen en weer lopen, en zijn zwarte, zijden kamerjas kwam wervelend tot stilstand om zijn blote benen.

'Je weet dat ik kom wanneer ik maar kan, Gray.'

De kap werd teruggeslagen en onthulde zilverachtig blond haar en een geliefd gezicht. Hij liep met grote passen door de kamer en kuste haar op de mond, waarbij hij haar voeten van de vloer tilde. 'Dat is niet vaak genoeg, Em,' fluisterde hij. 'Bij lange na niet.'

'Ik kan niet alles laten vallen om aan jouw behoeftes te voldoen. Ik ben een getrouwde vrouw.'

‘Daar hoef je me niet aan te herinneren,’ bromde hij. ‘Dat vergeet ik nooit.’

Hij drukte zijn gezicht tegen de ronding van haar schouder en ademde haar in. Ze was zo zacht en onschuldig, zo lief. ‘Ik heb je gemist.’

Emily, nu Lady Sinclair, lachte geluidloos, haar lippen opgezwollen door zijn kussen. ‘Leugenaar.’ Haar mond krulde stuurs omlaag. ‘Je bent meer dan eens gezien met die actrice in de twee weken sinds ik je voor het laatst heb gezien.’

‘Je weet dat ze niets voor me betekent. Jij bent degene van wie ik hou.’

Hij kon het proberen uit te leggen, maar ze zou zijn behoefte aan wild, ongeremd neuken niet begrijpen, net zomin als ze Sinclairs wensen had begrepen. Ze was te tener gebouwd en ze had een te verfijnde smaak om te genieten van een dergelijke vurigheid. Het was vanwege zijn respect voor haar dat hij zulke ontlasting ergens anders zocht.

‘O Gray.’ Ze zuchtte, en haar vingers kroelden in de haren in zijn nek. ‘Soms denk ik dat je dat werkelijk gelooft. Maar misschien hou je zoveel van me als waar een man zoals jij toe in staat is.’

‘Daar hoef je niet aan te twifelen,’ zei hij vurig. ‘Ik hou meer van je dan van wat ook, Em. Dat heb ik altijd al gedaan.’ Hij nam even de tijd om haar van haar cape te ontdoen, gooide hem aan de kant en droeg haar naar het wachtende bed.

Terwijl hij haar rustig en doelmatig uitkleedde, kookte hij vanbinnen. Emily had zijn bruid moeten worden, maar hij was op reis gegaan voor zijn *grand tour*, en toen hij terugkwam bleek zijn jeugdliefde te zijn getrouwd. Ze zei dat haar hart was gebroken toen hij wegging en er geruchten over zijn affaires haar oren hadden bereikt. Ze had hem eraan herinnerd dat hij haar nooit had geschreven, waardoor ze was gaan denken dat hij haar was vergeten.

Gerard wist dat zijn moeder had geholpen de eerste twijfel te zaaien en die vervolgens dagelijks water had gegeven. Emily

was hem niet waard geweest in de ogen van de douairière. Ze had gewild dat hij een bruid van hogere stand trouwde, dus zou hij precies het tegenovergestelde doen, om haar dwars te zitten en haar met gelijke munt te betalen.

Had Em maar iets langer haar vertrouwen bewaard. Dan hadden ze nu getrouwd kunnen zijn. Dit had haar bed kunnen zijn, een bed dat ze niet behoefde te verlaten voordat de zon opkwam.

Naakt, haar bleke huid glanzend als ivoor in het kaarslicht, benam Emily hem de adem, zoals ze altijd al had gedaan. Hij hield al van haar zolang hij zich kon herinneren. Wat was ze mooi. Niet op de manier waarop Pel mooi was. Pel had een aardse, vleselijke sensualiteit. Em was op een andere manier mooi; breekbaarder en onopgesmukt. Ze waren zo verschillend als een roos vergeleken met een madeliefje.

Gerard was erg dol op madeliefjes.

Hij strekte zijn grote hand uit en legde hem om het geringe gewicht van haar borst. 'Je wordt nog steeds rijper, Em,' zei hij, toen hij de nieuwe volheid opmerkte.

Ze bedekte zijn hand met die van haar. 'Gerard,' zei ze met haar zangerige stem.

Hij ving haar blik en zijn hart zwol op toen hij de liefde zag die erin lag. 'Ja, mijn liefste?'

'Ik ben in blijde verwachting.'

Gerard gaapte haar aan. Hij was voorzichtig geweest en gebruikte condooms. 'Em, mijn god!'

Haar blauwe ogen, die lieflijke ogen met de kleur van korenbloemen, vulden zich met tranen. 'Zeg me dat je blij bent. Alsjeblieft.'

'Ik...' Hij slikte moeizaam. 'Natuurlijk, popje.' Hij moest de voor de hand liggende vraag stellen. 'En Sinclair dan?'

Emily glimlachte droevig. 'Ik denk dat niemand eraan twijfelt dat het kind van jou is, maar hij zal het niet tegenspreken. Dat heeft hij me beloofd. In zekere zin is het wel passend. Hij heeft zijn vorige minnares laten gaan vanwege haar zwangerschap.'

Terwijl zijn maag zich hevig samentrok van de schok, legde hij haar op de matras. Ze zag er zo nietig, zo engelachtig uit tegen de bloedrode achtergrond van zijn fluwelen sprei. Hij deed zijn kamerjas uit en klom over haar heen. 'Ga met me mee, weg hiervandaan.'

Gerard boog zijn hoofd omlaag, verzegelde haar lippen met die van hem en kreunde toen hij haar proefde. Waren de dingen maar anders gelopen. Had ze maar gewacht.

'Ga met me mee, Emily,' smeekte hij opnieuw. 'We kunnen gelukkig zijn samen.'

Tranen gleden omlaag langs haar slapen. 'Gray, mijn liefste.' Ze nam zijn gezicht in haar kleine handen. 'Wat ben je toch een hartstochtelijke dromer.'

Hij stak zijn neus in de geurige vallei tussen haar borsten en met zijn heupen drukte hij zijn erectie tegen de matras in een poging zijn lust te bedwingen. Met ijzeren wil bracht hij zijn basale verlangens onder controle. 'Je kunt me niet weigeren.'

'Maar al te waar,' hijgde ze, terwijl ze zijn rug streefde. 'Als ik sterker was geweest, hoe anders was ons leven dan geworden. Maar Sinclair... de arme man. Ik ben hem genoeg te schande geweest.'

Gerard drukte liefhebbende kussen op haar strakke buik en dacht aan zijn kind dat daar zijn oorsprong vond. Zijn hart ging als een razende tekeer, van pure paniek. 'Wat ga je dan doen, als je mij niet wilt hebben?'

'Morgen vertrek ik naar Northumberland.'

'Northumberland!' Hij keek verbaasd op. 'Lieve hemel, waarom zo ver weg?'

'Omdat Sinclair daar naartoe wil.' Met haar handen onder zijn armen trok ze hem over zich heen en ze spreidde haar benen uitnodigend. 'Hoe zou ik hem dat kunnen weigeren, gezien de omstandigheden?'

Met een gevoel alsof ze van hem aan het wegdrijven was, verhief Gerard zich boven haar en liet zijn pik langzaam in haar glijden. Hij kreunde het uit van lust toen ze zich heet en strak

om hem heen sloot. 'Maar je komt terug,' zei hij schor.

Emily's goudkleurige hoofdje rolde zachtjes heen en weer van genot, met haar ogen dichtgeknepen. 'God, ja, ik kom weer terug.' Haar dieptes trilden om zijn schacht. 'Ik kan niet leven zonder jou. Zonder dit.'

Terwijl Gerard haar dicht tegen zich aan drukte, begon hij zachtjes te stoten. Hij streekte haar vanbinnen op de manier waarvan hij wist dat het haar het meeste genot verschafte, terwijl hij zijn eigen behoeftes in bedwang hield. 'Ik hou van je, Em.'

'Mijn liefste,' hijgde ze. En toen liet ze zich gaan in zijn armen.

Tik.

Tik.

Isabel werd met een kreun wakker. Ze zag aan de zachtpaarse kleur van de hemel dat het vlak na zonsopgang moest zijn, en zo voelde het ook, zo moe was ze nog. Ze bleef even liggen, nog slaapdronken, en probeerde vast te stellen wat haar slaap had verstoord.

Tik.

Ze liet haar handen over haar ogen glijden, ging rechtop zitten en strekte haar hand uit naar haar nachthemd om haar naaktheid te bedekken. Ze keek op de grote klok op de schoorsteenmantel en besepte dat Markham nog maar twee uur eerder was weggegaan. Ze had gehoopt te kunnen slapen tot laat in de middag, en was dat nog steeds van plan, zodra ze had afgerekend met haar weerspannige vrijer. Wie het ook was.

Ze huiverde terwijl ze naar het raam liep, waar het ergerlijke geluid werd veroorzaakt door kleine steentjes die het glas raakten. Isabel duwde het schuifraam omhoog en keek omlaag naar haar achtertuin. Ze zuchtte. 'Als ik dan toch gestoord moet worden,' riep ze naar buiten, 'is het misschien maar het beste dat het is om naar dat knappe gezicht van jóú te kijken.'

De markies van Grayson grijnsde naar haar omhoog. Zijn

glanzende, bruine haar zat door de war en zijn diepblauwe ogen waren roodomrand. Zijn halsdoek ontbrak en de boord van zijn overhemd stond open en liet een goudkleurige hals en een paar plukjes donker borsthaar zien. Hij leek ook geen vest aan te hebben, en onwillekeurig lachte ze naar hem terug. Gray deed haar zo erg denken aan Pelham toen ze hem negen jaar geleden voor het eerst had ontmoet. Dat waren gelukkige tijden geweest, al hadden ze maar kort geduurd.

‘O Romeo, Romeo!’ declameerde ze, en ze ging op de vensterbank zitten. ‘Waarom zijt gij...?’

‘O alsjeblieft, Pel,’ kreunde hij, en hij onderbrak haar met die diepe lach van hem. ‘Laat me naar binnen, wil je? Het is koud hier.’

‘Gray.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Als ik mijn deur voor je open doe, weet tegen etenstijd heel Londen ervan. Ga weg, voordat je wordt gezien.’

Hij sloeg zijn armen koppig over elkaar en het materiaal van zijn zwarte jasje stond strakgespannen om zijn gespierde armen en brede schouders. Grayson was zo jong dat zijn gezicht nog geen enkele rimpel vertoonde. In zoveel opzichten nog maar een jongen. Pelham was net zo oud geweest toen hij haar zeventienjarige hoofd op hol had gebracht.

‘Ik ga niet weg, Isabel. Dus je kunt me net zo goed binnenlaten, voordat ik mezelf te kijk zet.’

Ze kon aan de koppige stand van zijn kaken zien dat hij het serieus meende. Nou ja, zo serieus als een man als hij kon zijn.

‘Ga dan maar naar de voordeur,’ liet ze zich vermurwen. ‘Er zal wel iemand wakker zijn om je binnen te laten.’

Isabel stond op van de vensterbank en pakte haar witte, satijnen kamerjas. Ze ging haar slaapkamer uit en liep haar boudoir in, waar ze de gordijnen opendeed om het nu bleekroze licht binnen te laten. Dit was haar favoriete kamer. Hij was geschilderd in zachte schakeringen van ivoor en glanzend goud, en ingericht met stoelen, een chaise longue met vergulde randen en gordijnen met kwastjes eraan. Maar het kalmerende kleu-

renpalet was niet wat haar het meest raakte. Die onderscheiding ging naar de enige plek met een opvallende kleur in de ruimte: het grote portret van Pelham dat aan de tegenoverliggende muur hing.

Elke dag liet ze haar blik rusten op die gelijkenis, en liet ze haar hartzeer en haar afkeer naar de oppervlakte komen. De graaf had er geen boodschap aan, uiteraard. Zijn verleidelijke mond was gevormd tot de glimlach waarmee hij haar hand had gewonnen. Wat had ze van hem gehouden en hem aanbeden, zoals alleen een jong meisje kon. Pelham was alles geweest voor haar, totdat ze een keer op de soiree van Lady Warren twee vrouwen achter haar de vaardigheden van haar echtgenoot in bed had horen bespreken.

Ze klemde haar kaken op elkaar bij de herinnering en al haar oude verbolgenheid kwam weer naar boven. Er waren bijna vijf jaar verstreken sinds Pelham zijn verdiende loon had gekregen in een duel om een minnares, maar ze kon de pijn van het verraad en de vernedering nog steeds voelen.

Er werd zacht op de deur geklopt. Isabel riep, de deur ging open en daar werd het fronsende gelaat van haar haastig aangeklede butler zichtbaar.

'*My lady*, de markies van Grayson verzoekt om een moment van uw tijd.' Hij schraapte zijn keel. 'Bij de dienstingang.'

Isabel onderdrukte een glimlach en haar sombere bui verdween toen ze zich Grayson voorstelde met zijn hooghartige en arrogante houding, zoals alleen hij kon zijn, terwijl hij maar half gekleed was en bij de dienstingang stond. 'Ik ben thuis.'

Een licht optrekken van een grijze wenkbrauw was de enige aanwijzing voor verbazing.

Terwijl de bediende wegging om Gray te halen, liep zij de kamer rond om de kaarsen aan te steken. Mijn hemel, wat was ze moe. Ze hoopte dat hij snel zijn zegje zou doen, wat het ook was wat zo urgent was. Terugdenkend aan hun eerdere vreemde gesprek vroeg ze zich af of hij misschien hulp nodig had. Misschien was hij wel een beetje getikt.